

LEE
CHILD

& ANDREW CHILD

LEPŠÍ
BÝT MRTVÝ

Skryté zlo musí Reacher zastavit co nejdřív

Lepší být mrtvý

Vyšlo také v tištěné verzi

Lee Child a Andrew Child

Lepší být mrtvý – e-kniha
Copyright © BB/art s. r. o., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**LEPŠÍ
BÝT MRTVÝ**

LEE
CHILD
& ANDREW CHILD

**LEPŠÍ
BÝT MRTVÝ**

Přeložila Iva Harrisová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2022
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2021 Lee Child and Andrew Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *Better Off Dead*
(First published by Bantam Press an imprint
of Transworld Publishers, Great Britain, 2021)
přeložila © 2022 Iva Harrisová
Redakce textu: Jiří Pacek
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První vydání v českém jazyce

ISBN tištěné knihy: 978-80-7595-562-3
ISBN ePUB: 978-80-7595-563-0
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7595-564-7
ISBN PDF: 978-80-7595-565-4

Pro Jane a Tashu

PRVNÍ KAPITOLA

NEZNÁMÝ MUŽ ZAUJAL V JEDENÁCT VEČER postavení pod poliční lampou, přesně jak se dohodli. Lampa nešla přehlédnout, přesně jak mu řekli. Byla jediná v areálu, kde se ještě pracovalo, na jeho vzdáleném konci, necelé dva metry od zubatého kovového plotu oddávajícího Spojené státy od Mexika.

Muž byl sám. A neozbrojený.

Podle dohody.

Auto se objevilo ve 23.02. Drželo se uprostřed prostoru mezi rovnoběžnými řadami uzamčených garáží. I garáže byly kovové. Se střechami zkroucenými sluncem. Se stěnami ošlehanými pískem. Pět napravo. Čtyři nalevo. A zbytky jedné se povalovaly roztrhané a zrezivělé tři metry opodál, jako by v ní před lety cosi vybuchlo.

Auto mělo rozsvícená dálková světla, takže se nedala poznat značka ani model. A nebylo vidět dovnitř. Pokračovalo dál, dokud se nepřiblížilo na čtyři a půl metru, a pak zastavilo, zhouplo se na opotřebovaném pérování a vyslalo do vzduchu nízký oblak pískového prachu. Potom se otevřely přední dveře. Oboje. A vystoupili dva muži.

Na tom se nedohodli.

Otevřely se oboje zadní dveře auta. Vystoupili dva muži.

Na tom se rozhodně nedohodli.

• • •

Všichni čtyři se zastavili a změřili si neznámého. Řekli jim, že mají čekat obra, a tenhle chlap nepochybně odpovídal popisu. Měřil dobrých sto devadesát pět centimetrů. Vážil přes sto deset kilo. Hrudník měl jako trezor na zbraně a ruce jako lžíce bagru. A špinavé. Vlasy hrubé a neudržované. Už několik dnů se neholil. Oblečení vypadalo levně a špatně mu padlo, až na boty. Působil jako někdo mezi tulákem a neandertálcem. Ne jako osoba, která se bude pohřešovat.

Řidič udělal krok dopředu. Byl o několik centimetrů menší než neznámý a o nejméně dvacet kilo lehčí. Měl na sobě černé džíny a černé tričko bez rukávů. A černé vojenské boty. Hlavu měl oholenou, ale obličej mu zakrýval plnovous. Ostatní muži ho následovali a vyrovnali se vedle něj do řady.

„Peníze?“ zeptal se řidič.

Neznámý si poklepal zadní kapsu džín.

„Výborně.“ Řidič kývl k autu. „Zadní sedadlo. Nastupte si.“

„Proč?“

„Abychom vás mohli odvézt k Michaelovi.“

„Na tom jsme se nedomluvili.“

„Ale domluvili.“

Neznámý zavrtěl hlavou. „Domluvili jsme se na tom, že mi řeknete, kde Michael je.“

„Vždyť vám to povídám. Ukážu vám, kde je. To je přece totéž.“

Neznámý neodpověděl.

„Hněte sebou. Na co čekáte? Dejte mi ty peníze a nastupte si do auta.“

„Uzavřel jsem dohodu. Budu se jí držet. Jestli chcete peníze, řekněte mi, kde je Michael.“

Řidič pokrčil rameny. „Dohoda se změnila. Berte, nebo nechte být.“

„Nechám být.“

„To stačí.“ Řidič hmátl dozadu a vytáhl zpod opasku pistoli. „Konec keců. Nastupte si do auta.“

„Nechystáte se mě odvézt k Michaelovi.“

„Co nám to tady povídáte?“

„Chcete mě odvézt k někomu jinému. K někomu, kdo má pro mě připravené otázky.“

„Buďte už zticha. Nastupte si.“

„Což znamená, že mě nemůžete zastřelit.“

„Což znamená, že vás nemůžu zabít. Zatím. Ale můžu vystřelit.“

Neznámý opáčil: „Vážně?“

Svědék by řekl, že neznámý se sotva pohnul, ale během zlomku vteřiny se mu nějakým způsobem podařilo překonat vzdálenost, která je dělila, a popadnout řidiče za zápěstí. Které zvedl do výšky jako pyšný rybář vytahující cosi z moře. Přinutil řidiče vyzdvihnout ruku až nad hlavu. Tak vysoko, že se řidič musel postavit na špičky. Pak ho neznámý udeřil levou pěstí do boku. Zprudka. Byla to rána, která by každého normálního člověka srazila k zemi. A dotýčný by se už nezvedl. Ale řidič neupadl. Nemohl. Zůstal viset na ruce. Nohy mu podjely dozadu. Z prstů mu vypadla pistole. Vykloubilo se mu rameno. Natáhly šlachy. Roztránila se žebra. Došlo k absurdní kaskádě zranění. Každé z nich ho svým způsobem oslabilo. Řidič je však v tu chvíli pořádně nevnímal. Protože celá horní část jeho těla se svíjela bolestí. Šípy bolesti vystřelovaly z jednoho jediného místa. Z bodu těsně pod podpažní jamkou, kde je pod kůží uhnízděný hustý propletenec nervů a lymfatických uzlin. Přesně tenhle bod mu drtily mohutné klouby na prstech neznámého.

Neznámý sebral ze země pistoli a odnesl řidiče ke kapotě auta. Položil ho na záda, nechal ho kvičet, lapat po dechu a svíjet se na vybledlém laku a potom se otočil ke zbývajícím trojici a poradil: „Měli byste odejít. Okamžitě. Dokud máte příležitost.“

Muž uprostřed trojice vystoupil dopředu. Byl přibližně stejně vysoký jako řidič. Možná trochu rozložitější. Měl vlasy, nakrátko ostříhané. Neměl plnovous. Kolem krku mu visely tři masivní stříbrné řetězy. Prohnaně se usmíval. „Jednou jste měl štěstí. To se nebude opakovat. Teď si nastupte do auta, než vám ublížíme.“

Neznámý se podivil: „Opravdu? Zase?“

Zůstal však nepohnutě stát. Zahlédl, jak si trojice mužů vyměnila potutelné pohledy. Usoudil, že pokud jsou chytrí, zvolí taktický ústup.

Nebo pokud jsou schopní, zaútočí společně. Nejdřív se k němu bude muset jeden z nich dostat zezadu. Předstírat, že kontroluje řidiče. Nebo to vzdát a nastoupit do auta. Nebo se dát dokonce na útek. Ostatní dva by se mohli postarat o odvedení pozornosti. Když by pak první muž zaujal postavení, všichni by se najednou vyřítili. Předvedli by simultánní útok ze tří směrů. Jeden z nich by určitě utrpěl nějakou škodu. Patrně dva. Třetí by však mohl mít šanci. Zahájení může poskytnout příležitost. Když je člověk natolik šikovný, aby ji využil.

Muži nebyli chytrí. Ani schopní. Nestáhli se. A ani jeden se nepokusil o obchvat. Místo toho udělal muž uprostřed další krok dopředu, jako jediný. Předvedl cosi jako standardní bojový postoj. Vydal pronikavý výkřik. Naznačil direkt do obličeje neznámého. Pak se rozmáchl ke zpětnému úderu na solar. Neznámý odrazil ránu hřbetem levé ruky a pravičkou s vystrčeným kloubem prostředničku uhodil muže do bicepsu. Muž zaječel a odskočil, axilární nerv přetížený a ruka dočasně nepoužitelná.

„Měl byste odejít,“ řekl neznámý. „Než si ublížíte.“

Muž skočil dopředu. Nepokusil se tentokrát o fintu. Jenom opsal divoký oblouk zdravou paží. Neznámý se zaklonil. Mužova pěst prosvištěla kolem něj. Neznámý sledoval její dráhu a potom zabořil mužovi kloub do masa na tricepsu. Muž měl teď vyražené z provozu obě ruce.

„Odejděte,“ doporučil neznámý. „Dokud ještě můžete.“

Muž zaútočil. Zvedl pravou nohu. Nejprve stehno, potom chodidlo a pak se otočil v koleni. Snažil se dosáhnout maximální síly. Mířil na rozkrok neznámého. Ale nedostal se k němu. Protože neznámý ho nakopl do zvednuté nohy. Záludně rovně a nízko. Přímo do holeně. Právě když dosáhla maximální rychlosti. Kost proti vyztužené špičce. Boty neznámého. Jediná věc, která na něm nebyla ošuntělá. Zakoupené před lety v Londýně. Vrstvy a vrstvy kůže, lešticího krému a lepidla. Vyschlé časem. Ztvrdlé přírodními živly. A pevné jako ocel.

Zlomily kotník. Muž zaječel a ustoupil. Ztratil rovnováhu a bez rukou ji nemohl získat. Dotkl se chodidlem země. Konce zlomené kosti se spojily. Otręly se o sebe. Mužovou nohou projela žhavá bolest. Zakousla se do každého nervu. Pronikavěji, než dokázal jeho systém

snést. Muž ještě půl vteřiny stál, již v bezvědomí. Pak se skácel na záda a zůstal ležet nehybně jako padlý strom.

Zbývající dva muži se otočili a vyrazili k autu. Minuli přední dveře. Minuli zadní. Doběhli dozadu. Otevřelo se víko kufru. Jeden z mužů zmizel z dohledu. Ten menší. Pak se opět objevil. V každé ruce cosi držel. Vypadalo to jako baseballové pálky, jenom delší. A silnější a hratější na jednom konci. Násady krumpáče. Ve správných rukou účinné zbraně. Jednu podal muž vyššímu kolegovi, společně se vrátili a zastavili se zhruba metr dvacet před neznámým.

„Co kdybychom vám zlámali nohy?“ Vyšší muž si olízl rty. „Pořád byste byl schopný odpovídat na otázky. Ale už byste nedokázal nikdy chodit. Ne bez hole. Tak přestaňte dělat blbosti. Nastupte do auta. Tak do toho.“

Neznámý neviděl potřebu, proč je ještě jednou varovat. Od začátku s nimi jednal na rovinu. A byli to oni, kdo mohl za eskalaci.

Menší muž naznačil rozmáchnutí, ale zastavil se. Potom se chopil díla vyšší muž. Rozmáchl se. Vložil do toho celou váhu těla. Což byla špatná technika. S takovou zbraní závažná chyba. Neznámému jenom stačilo udělat krok dozadu. Těžký kus dřeva se mu prohnal kolem břicha. Pokračoval vytrvale po svém oblouku. Měl takovou hybnou sílu, že ho muž nemohl zastavit. A muž držel násadu oběma rukama. Což znamenalo, že měl odkrytou hlavu. A tělo. A kolena. Celou nabídku lákavých cílů, všechny dostupné a naprosto nechráněné. Někdy jindy by si neznámý vybral. Ale při téhle příležitosti mu chyběl čas. Vyšší muž se dostal z obliga. Zachránil ho kolega. Tím, že bodl neznámého do břicha násadou jako kopím. Mířil zblízka, aby na sebe upoutal pozornost. Pak bodl podruhé, protože doufal, že se mu podaří zatlačit neznámého dozadu. Potom zaútočil. Byl to výpad za milion. Nebo by byl, kdyby na chvíli nezáváhal. Příliš pevně se nerozkročil. Neznámý poznal, že útok přijde. Ustoupil do strany. Popadl násadu uprostřed. A zatahl. Vší silou. Odtáhl muže metr dopředu, než si muž uvědomil, co se děje. Pak se muž pustil. Ale příliš pozdě. Jeho osud byl zpečetěn. Neznámý se rozehnal násadou nahoru a dokola a jako kosou jí udeřil muže seshora do hlavy. Muži se protočily oči. Podlomila se mu kolena,

muž ochabl a sesunul se neznámému bezvládně k nohám. Neznámý věděl, že se jen tak nezvedne. To bylo jasné.

Vyšší muž pohlédl dolů. Zaznamenal, v jakém stavu je kolega. A rozmáchl se násadou krumpáče zpátky opačným směrem. Mířil neznámému na hlavu. Rozmáchl se víc než předtím. Prahl po pomstě. Doufal, že přežije. A minul. Opět. Zůstal nechráněný. Opět. Ale tentokrát ho zachránilo něco jiného. Skutečnost, že zůstal ze čtveřice jediný, kdo ještě stojí na nohách. Jako jediný zdroj informací. Získal strategickou hodnotu. Díky čemuž se směl ještě jednou rozmáchnout. Využil šanci a neznámý vykryl úder. Muž pokračoval v útoku a sekal doleva doprava, doleva doprava jako šílený dřevorubec. Zmohl se ještě na desítku rozmachů plnou rychlostí a potom mu došla síla.

„Kašlu na to.“ Muž odhodil násadu krumpáče. Sáhł za sebe. A vytáhł pistoli. „Kašlu na zodpovídání otázek. Kašlu na to, jestli vás dostanu živého.“

Muž udělal dva kroky dozadu. Měl udělat tři. Nepočítal s délkou paží neznámého.

„Nesmíme to uspěchat.“ Neznámý prudce švihł násadou a vyrazil muži pistoli. Pak k němu přistoupil a chytil ho za krk. „Možná se přece jenom projedeme. Napadlo mě, že bych se také rád na něco zeptal. Můžete –“

„Nechte toho.“ Był to ženský hlas. Sebejistý. Autoritativní. Ozval se ze stínu u pravé řady garáží. Na scénu se dostavil někdo nový. Neznámý dorazil v osm, tři hodiny předčasně, a prohledal každý centimetr areálu. Był si jistý, že se tam tou dobou nikdo neschovával.

„Pusťte ho.“ Z temnoty se vyloupla silueta. Žena. Zhruba sto sedmadesát osm centimetrů vysoká. Štíhlá. Dopadala zlehka na nohu. Paže držela rovně před sebou a v rukách se jí rýsovala matně černá pistole. „Ustupte.“

Neznámý se nepohnul. Neuvolnil stisk.

Žena zaváhala. Druhého muže měla mezi sebou a neznámým. Ne zrovna ideální postavení. Ale muž byl o patnáct centimetrů menší. A lehce napravo. To jí poskytlo cíl. Oblast na hrudi neznámého. Obdélník. Přibližně patnáct centimetrů na dvacet pět. Usoudila, že

dostatečně velký. A víceméně na správném místě. Nadechla se. Jemně vydechla. A stiskla spoušť.

Neznámý padl na záda. Zůstal ležet s rozhozenými pažemi, pozvednutým kolenem a hlavou obrácenou k hraničnímu plotu. Ležel naprosto nehybně. Měl rozcupované a roztržené tričko. Jeho hrud' byla slizká, mazlavá a červená. Nestříkala mu krev z tepny. Nejevil známky srdeční činnosti.

Nejevil vůbec žádné známky života.

Na úhledné, udržované ploše, které se teď říkalo Náměstí, se kdysi rozprostíral lesík. Stály tam ořešáky černé. Po staletí nerušeně mohutněly. Pak v sedmdesátých letech devatenáctého století nechal v jejich stínu odpočívat muly při svých cestách z Kalifornie a zpátky jeden obchodník. To místo se mu líbilo, tak tam postavil chatrč. A když zestárl natolik, že ho unavovalo kodrcat se přes celý kontinent, zůstal v chatrči bydlet.

Jeho příkladu následovali další lidé. Z chatrče se stala vesnice. Z vesnice se stalo město. Město se jako buňka rozdvojilo a nenasytně se množilo. Obě poloviny vzkvétaly. Jedna na jihu. Druhá na severu. Po mnoho let stabilně rostly. Pak stagnovaly. Potom upadaly. Pomalu, neradostně a nezastavitelně. Než dostaly ve třicátých letech dvacátého století nečekanou injekci. Zjevila se armáda geodetů. Pak dělníci. Stavitelé. Inženýři. Dokonce pár umělců a sochařů. Všechny poslal v rámci Nového údělu program Výboru pro pracovní rozvoj.

Nikdo z místních nevěděl, proč byla vybrána právě tahle dvě města. Někteří říkali, že došlo k omylu. Byrokrat si špatně přečetl poznámku ve složce a poslal zdroje na nesprávné místo. Jiní usoudili, že někdo ve Washingtonu dlužil službu starostovi. Ať už k tomu však došlo z jakéhokoliv důvodu, nikdo si nestěžoval. Ne kvůli novým cestám, které se pokládaly. Ne kvůli novým mostům, které se stavěly. A ne kvůli nej-různějším budovám, které vznikaly. Projekt pokračoval léta. A zanechal po sobě trvalou stopu. Tradiční městské oblouky z nepálených cihel trochu zhranatěly. Štukové exteriéry trochu zestejněly. Rozložení ulic trochu zpravidelnělo. A zařízení nabrala mnohem velkorysejší rozměry.

Oblast dostala školy. Městské úřady. Požární zbrojnice. Policejní stanice. Soudní budovu. Muzeum. A zdravotní středisko.

Počet obyvatel se v průběhu desetiletí opět zmenšil, protože vyschly státní peníze. Některá zařízení zestárla. Některá byla prodána. Jiná stržena. Zdravotní středisko však zůstalo hlavním zdrojem péče v okruhu mnoha kilometrů. Mělo ordinaci. Lékárnu. Kliniku s více než dvaceti postelemi. Pediatrické oddělení s možností ubytování pro rodiče nemocných dětí. A díky velkorysosti plánovačů Nového údělu dokonce márnici. Márnice byla zastrčená v suterénu. A právě tam následujícího rána pracoval doktor Houllier.

Doktoru Houllierovi bylo dvaasedmdesát let. Městu sloužil celý svůj život. Kdysi býval členem týmu. Nyní byl jediný lékař, který zbyl. Zodpovídal za vše od rození dětí, léčbu nachlazení až po diagnostikování rakoviny. A staral se o zemřelé. Což byl důvod, proč začal pracovat tak brzy. Měl službu od časných ranních hodin. Jelikož mu zavolali, že na okraji města došlo ke střelbě. Což byla událost, která vzbudí pozornost. Doktor Houllier to věděl ze zkušenosti. Očekával návštěvu. A potřeboval být připravený.

Na psacím stole stál počítač, byl však vypnutý. Doktor Houllier si raději dělal poznámky ručně. Lépe si je tak pamatoval. A měl svůj protokol. Který sám vypracoval. Ne zrovna světoborný, ale fungoval. Rozhodně byl lepší než cokoliv, co se mu kdy pokusili vnutit mladí géniové ze Silicon Valley. A co bylo v dané situaci nejdůležitější, nezanechával po sobě elektronickou stopu, kterou by mohl někdo vyšťourat. Doktor Houllier se posadil a chopil se pera značky Mont Blanc, jež mu otec koupil po promoci na medicínu, a pustil se do zapisování výsledků noční práce.

Neozvalo se zaklepaní. Nepadl pozdrav. Neproběhly vůbec žádné zdvořilosti. Jenom se otevřely dveře a vešel muž. Tentýž jako obvykle. Čtyřicátník, hodně kudrnatý, ve světle hnědém lněném obleku. *Čilouš*, jak mu doktor Houllier soukromě říkal kvůli energickému způsobu chůze. Jeho pravé jméno neznal. Nechtěl ho znát.

Muž začal na vzdáleném konci místnosti. V chladicí části. U *skladu*

masa, jak jí doktor Houllier říkal po desítkách let práce s jejím obsahem. Sklad měl patery ocelové dveře. Muž k nim přistoupil, prozkoumal všechny kliky, ale ani jedné se nedotkl. Nikdy se jich nedotkl. Přesunul se k pitevnímu stolu uprostřed. Přešel k ocelovým vozíkům vyrovnaným u zadní stěny. Pak se postavil k psacímu stolu.

„Telefon.“ Napřáhl ruku.

Doktor Houllier mu podal svůj mobil. Muž ho zkontroloval, aby měl jistotu, že není zapnuté nahrávání, zastrčil si ho do kapsy kalhot a otočil se ke dveřím. „Vzduch čistý,“ oznámil.

Do místnosti vstoupil další muž. Doktor Houllier mu říkal *Kudlanka*, protože pokaždé když se podíval na jeho dlouhé vyzáblé končetiny, kostnaté tělo a vypouklé oči, vybavil se mu onen hmyz. Daný efekt ještě zvyšovala velká trojúhelníková popálenina na mužově tváři a pravá ruka, na níž chyběly tři prsty. Doktor Houllier však znal jeho skutečné jméno. Waad Dendoncker. Znal ho každý ve městě, dokonce i ti, kteří se s dotyčným nikdy nesetkali.

Za Dendonckerem vešel třetí muž. Připomínal trochu Čilouše, ale měl rovnější vlasy a tmavší oblek. A natolik anonymní obličej a nevýrazné pohyby, že doktora Houlliera pro něj nikdy nenapadla přezdívka.

Dendoncker se zastavil uprostřed místnosti. Jeho světlé vlasy působily v ostrém osvětlení téměř neviditelně. Pomalu se otočil o 360 stupňů a prozkoumal okolní prostor. Potom se obrátil k doktoru Houllierovi.

„Ukažte,“ nakázal.

Doktor Houllier přešel přes místnost. Podíval se na hodinky a potom vzal za kliku prostředních dveří skladu na maso. Otevřel je a vytáhl polici s tělem přikrytým prostěradlem. Tělo bylo dlouhé, téměř stejně jako vysouvací police, na níž leželo. A široké. Ramena sotva prošla otvorem dveří. Doktor Houllier stáhl pomalu prostěradlo a odhalil hlavu. Mužskou. S rozčuchanými vlasy. S ostře řezaným, bledým obličejem a s očima přelepenýma páskou.

„Uhněte.“ Dendoncker odstrčil doktora Houlliera stranou. Strhl prostěradlo a odhodil ho na zem. Tělo bylo nahé. Pokud chtěl Michelangelo ztělesnit svým Davidem mužskou krásu, vybral by si jako dalšího tohohle chlapa. Ale jako pravý opak. Na tom chlapovi nebylo nic ele-

gantního. Nic jemného. Vyzařovala z něj jen síla a brutalita. Ryzí a nefalšovaná.

„Zabilo ho tohle?“ Dendoncker ukázal na ránu v chlapově hrudi. Byla lehce vypouklá. S drsnými roztřepenými okraji, které se začínaly zabarvovat dohněda.

„Rozhodně nezemřel na lenost.“ Doktor Houllier se podíval na hodinky. „Za to ručím.“

„Střelné rány utrpěl už předtím.“ Dendoncker ukázal na jizvy na druhé straně chlapova hrudníku. „A pak má ještě tohle.“

„Ta jizva na břicho?“ Doktor Houllier pohlédl dolů. „Připomíná mořskou hvězdičku. Kdysi do něj musel někdo bodnout.“

„To není bodná rána. Muselo se mu stát něco jiného.“

„Co například?“

„To je jedno. Co o něm ještě víme?“

„Moc toho není.“ Doktor Houllier zvedl prostěradlo a přehodil ho volně přes tělo, včetně hlavy.

Dendoncker prostěradlo zase stáhl a odhodil na podlahu. Ještě se nevyndával na největší jizvu mrtvého.

„Mluvil jsem se šerifem.“ Doktor Houllier odstoupil, směrem k psacímu stolu. „Vypadá to, že ten chlap byl tulák. Měl pokoj v hotelu Na Hranici. Zaplatil až do konce dalšího víkendu, v hotovosti, ale nezařekl tam žádný majetek. A uvedl falešnou adresu. Stojednašedesátá východní číslo 1, Bronx, New York.“

„Jak víte, že je falešná?“

„Protože jsem tam byl. Je to jiný způsob, jak říct *Yankee Stadion*. A použil také falešné jméno. Zapsal se jako John Smith.“

„Smith? To by mohlo být pravé jméno.“

Doktor Houllier zavrtěl hlavou. Vytáhl z horní zásuvky psacího stolu plastový sáček na zip a podal ho Dendonckerovi. „Podívejte se sám. Bylo to v jeho kapse.“

Dendoncker otevřel sáček a vylovil cestovní pas. Pomačkaný a ošoupaný. Otevřel ho na první stránce. Osobní údaje. „Má prošlou platnost.“

„To nevadí. Totožnost pořád platí. A podívejte se na fotografii. Je stará, ale odpovídá.“

„Dobře. Tak se podíváme. Jméno: Reacher. Křestní pouze Jack. Národní příslušnost: Spojené státy americké. Místo narození: Berlín, západní Německo. Zajímavé.“ Dendoncker se podíval zpátky na tělo na polici. Na jizvu na břiše. „Možná nehledal Michaela. Možná hledal mě. Dobře že ho ta bláznivá mrcha zabila.“ Dendoncker se odvrátil a zahodil cestovní pas do odpadkového koše vedle psacího stolu doktora Houlliera. „Co jste zjistil?“

Houllier mu podal jeden ze svých speciálních formulářů. Ten, který právě vyplnil. Dendoncker si přečetl dvakrát každou poznámku a potom papír zmačkal a hodil na pas v odpadkovém koši.

„Spalte to.“ Otočil se ke dvěma mužům, s nimiž přišel. „Zbavte se těla. Odvezte ho na obvyklé místo.“

DRUHÁ KAPITOLA

K PRVNÍMU SETKÁNÍ s kulhající ženou došlo o dva dny dřív. Potkali jsme se na silnici za městem se spoře osvětleným areálem a zdravotním střediskem, kde pracoval doktor Houllier. Celé okolí bylo opuštěné. Šel jsem pěšky. Žena byla v džípu. Džíp vypadal, že býval vojenský. Starý. Možná z éry války ve Vietnamu. Označení nastříkané přes šablonu bylo tak vybledlé, že se nedalo přečíst. Olivová zeleň byla potažená zaschlým světlým prachem. Neměl střechu. Ani dveře. Čelní sklo bylo vyklopené dopředu, ale nezajištěné. Držáky a popruhy na kanystry a nářadí byly prázdné a povolené. Vzorrek na pneumatikách ojetý pod předepsané minimum. Chybělo náhradní kolo. Rozhodně ne vozidlo, které by se dalo označit za dobře udržované.

Slunce stálo vysoko na obloze. Podle mého odhadu by teploměr ukázal třicet stupňů, ale kvůli nedostatku stínu byla pocitová teplota mnohem vyšší. Po zádech mi stékal pot. Zvedal se vítr a do obličeje mě bodal hrubý písek. Když jsem se ráno probudil, neměl jsem procházku v plánu. Plány se však mění. A ne vždycky k lepšímu. Zdálo se, že ženiny plány se také změnily k horšímu. Velký kus zbývající gumy zůstal zachycený na vybledlém asfaltu, kde dostala smyk. Sjela doprava z vozovky a narazila do kmene stromu. Zakrslého, pokrouceného, ošklivého a téměř bez listů. Nevyhrál by cenu krásy. To rozhodně. Očividně by však mohl soutěžit v kategorii houževnatosti. Ve vzdálenosti

mnoha kilometrů každým směrem to byla jediná věc, která přerostla výšku kolen. Kdyby řidička nezvládla řízení na jakémkoliv jiném místě, skončila by v hrubém nízkém porostu po stranách silnice. Patrně by se jí podařilo okamžitě vycouvat. Krajina připomínala drsnou zelenou pokrývku, pod níž zastrčila ruce parta obrů a roztáhla prsty.

Nechápal jsem, jak se ženě podařilo narazit zrovna do toho stromu. Možná ji oslnilo slunce. Možná vyběhlo nějaké zvíře nebo se snesl pták. Nepřipadalo mi pravděpodobné, že by bylo do nehody zapletené jiné vozidlo. Žena možná trpěla depresemi a vybourala se úmyslně. Ať už však nehodu způsobilo cokoliv, byl to problém na později.

Žena se zhroutilá přes volant. Levou paži měla nataženou dopředu přes vyklopené přední sklo. Ruku měla otevřenou, jako by se natahovala po stromu, aby jí pomohl. Pravou paži si tiskla na břicho. Dívala se dolů, na podlahku. Seděla naprosto nehybně. Neviděl jsem, že by krvácela. Ani jiná zranění, což bylo dobře. Ale neslyšel jsem, že by dýchala. Usoudil jsem, že bych měl zkontrolovat pulz nebo další známky života, tak jsem přistoupil k boku džípu. Natáhl jsem se po krku, pomalu a jemně. Odhrnul jsem vlasy a dotkl se krční tepny. V tu chvíli se žena napřímila. Rychle. Otočila se ke mně obličejem. Odstrčila mi pravou ruku levičkou. A pistolí v pravičce mi namířila na břicho.

Chvilku počkala, patrně aby se ujistila, že nezačnu vyšilovat. Potřebovala, abych jí věnoval plnou pozornost. To bylo jasné. Potom nakázala: „Odstupte. Jenom o krok.“ Měla pevný, ale klidný hlas, bez náznaku paniky nebo pochybností.

Ustoupil jsem. O krok. Udělal jsem ho hodně velký. A pochopil jsem, proč se žena dívala přes volant dolů na podlahku džípu. Měla tam zrcátko zaklíněné mezi plynovým pedálem a tunelem převodovky. Musela ho oříznout na správnou velikost a umístila ho tak, aby včas viděla, že se k ní někdo blíží.

„Kde je váš kámoš?“ Pohlédla doleva a doprava.

„Nikdo jiný tady není,“ odpověděl jsem. „Jenom já.“

Žena střelila očima ke zpětnému zrcátku. Měla ho natočené, aby ji varovalo, kdyby se k ní někdo snažil přikrást zezadu.

„To poslali jenom jednoho chlapa? Vážně?“

Řekla to napůl uraženě a napůl zklamaně. Začínala se mi líbit.

„Nikdo mě neposlal.“

„Nelžete.“ Žena trhla na zdůraznění svých slov dopředu pistolí. „Stejně na tom nezáleží. Jeden z vás, nebo celá parta? Nedostane se vám zvláštního zacházení. Povězte mi, kde je Michael. Povězte mi to hned. A povězte mi pravdu, jinak vás střelím do břicha a nechám vás tady umřít.“

„Rád bych vám to pověděl.“ Zvedl jsem ruce, dlaněmi nahoru. „Má to však háček. Nemůžu vám to povědět. Nevím, kdo je Michael.“

„Nevykládejte...“ Žena se odmlčela a znovu se rozhlédla. „Počkat. Kde máte auto?“

„Nemám auto.“

„Nehrajte si na chytráka. Tak kde máte džíp? Nebo motorku. Jakýkoliv dopravní prostředek, kterým jste se sem dostal.“

„Přišel jsem pěšky.“

„Blbost.“

„Zaslechla jste před chvílkou motor? Jakýkoliv jiný mechanický zvuk?“

„Dobře,“ opáčila žena po hodné chvíli. „Přišel jste pěšky. Odkud? A proč?“

„Ne tak rychle.“ Pokusil jsem se o přátelský tón hlasu, který by nezněl hrozivě. „Pojďme se zamyslet. Mohl bych vám vylicít celý svůj den, minutu po minutě. Za jiných okolností bych to s radostí udělal. Ale právě teď, jsou moje cestovní plány tak důležité? Nebylo by lepší položit otázku, zda jsem osoba, na kterou čekáte? Ta osoba s informacemi o Michaelovi?“

Žádná odpověď.

„Protože pokud nejsem ona osoba a muž, na kterého čekáte, dorazí, když tady budu ještě stát, nemá ta vaše fingovaná bouračka naději na úspěch.“

Stále žádná odpověď.

„Existuje zákon, že po téhle silnici smějí chodit pouze lidé, na které jste nastražila léčku? Pro všechny ostatní je zavřená?“

Viděl jsem, jak žena pohlédla na hodinky.

„Podívejte se na mě. Jsem sám. Přišel jsem pěšky. Jsem neozbrojený. To je to, na co jste čekala? Dává to podle vás smysl?“

Žena pohnula hlavou o kousek doleva a zúžila nepatrně oči. O okamžik později jsem to také zachytil. Zvuk. V dálce. Motor auta. Hrubý. Trhaný. A přibližoval se.

„Nadešel čas rozhodnutí,“ prohodil jsem.

Žena dál mlčela. Zvuk motoru nabíral na síle.

„Povězte mi o Michaelovi,“ vybídl jsem ji. „Nevím, kde je. Pokud to však ví ten, kdo přijíždí, a vy mě tady necháte stát, promarníte příležitost. Nikdy to nezjistíte.“

Žena nepromluvila. Motor zněl stále hlasitěji. Pak žena ukázala k druhé straně silnice. „Támhle. Rychle. Deset metrů odtud je příkop. Zkosený. Jako koryto potoka. Teď je vyschlý. Vlezte do něj. Skloňte hlavu. Nehýbejte se. Buďte zticha. Nevyplašte je. Neudělejte nic, čím byste to pokazil. Protože jinak...“

„Nebojte.“ Už jsem byl v pohybu. „Je mi to jasné.“

TŘETÍ KAPITOLA

PŘÍKOP BYL TAM, KDE ŘEKLA. Bez problémů jsem ho našel. Dostal jsem se do něj, ještě než se vynořilo přijíždějící auto. Koryto potoka bylo suché. Usoudil jsem, že poskytne dostačující úkryt. Velkou otázkou však bylo, jestli se vůbec schovat. Nebo odejít.

Podíval jsem se zpátky na džíp. Žena zaujala předchozí postavení, zhroucená přes volant. Měla odvrácenou hlavu. Neviděla na mě v zrcátku. Byl jsem si dost jistý, že by mě nezahlédla. A i kdyby zahlédla, pochyboval jsem, že by riskovala výstřel. Nechtěla varovat toho, kdo se k ní blíží, ať už to byl kdokoliv.

Odejít by bylo rozumné rozhodnutí. Bezpochyby. Existoval však jeden problém. Měl jsem otázku. Spoustu otázek. Například, kdo je ta žena? Kdo je Michael? Kdo po ní jde? A strelila by skutečně někoho do břicha a nechala ho umřít?

Podíval jsem se na silnici. Zaznamenal v dálce tečku zahalenou prachem. Pořád jsem měl čas, tak jsem sebral ze dna příkopu kámen. Zhruba velikosti škvárobetonové tvárnice. Položil jsem ho na okraj, mezi sebe a džíp. Našel jsem další, užší a placatější. Postavil jsem ho našikmo k prvnímu, takže mezi nimi vznikl trojúhelníkový otvor. Malý. Jenom natolik velký, abych jím viděl jedním okem. Středoškolská fyzika v praxi. Měl jsem výhled, jako bych se díval neviditelným kuželem. Viděl jsem jasně džíp a jeho okolí. Ale úhel se opačným směrem stejnou měrou zužoval, takže nikdo v dálce mě nemohl nacytat, jak ho sleduji.

Přijíždějící vozidlo se vynořilo z prachu. Byl to další džíp. Také bývalý vojenský. Plynule se blížil. Pomalu a neuspěchaně. Když se dostal k místu, kde jsem si všiml stop po smyku, zajel trochu ke straně a zastavil. Byli v něm dva muži. Řidič a spolujezdec. Oba na sobě měli khaki trička. Oba měli khaki baseballové čepice a zrcadlové sluneční brýle. Rozproudila se mezi nimi naléhavá konverzace. Rozhazovali různě rukama a ukazovali ke stromu. To mi prozradilo, že nepočítali s tím, že někdo dorazí před nimi. Nebo že nepočítali s tím, že někdo přijede podobným autem napovídajícím o stejném původu. Nebo že nepočítali ani s jedním. Napadlo mě, že ohlásí nový vývoj událostí. Požádají o nové rozkazy. Nebo kdyby byli chytří, úplně se stáhnou. Neudělali však nic z toho. Opět se dali do pohybu. Tentokrát rychleji než předtím a potom zabrzdili vedle strany řidiče ženina džípu.

„Neuvěřitelné.“ Spolujezdec vyskočil a postavil se mezi obě auta. Viděl jsem, jak mu z opasku kapsáčů vyčnívá rukojeť pistole. Vroubkovaná a ošoupaná. „Ona?“

Řidič obešel džíp a postavil se vedle spolujezdce. Dal si ruce v bok. Měl také pistoli. „Zatraceně. Dendoncker bude pěkně našťvaný.“

„To ale není náš problém.“ Spolujezdec popadl pistoli. „Pojď. Vyřídíme to.“

„Je ještě naživu?“ Řidič se poškrábal na spánku.

„Pevně doufám.“ Spolujezdec udělal krok dopředu. „Zasloužíme si trochu legrace.“ Sáhl volnou rukou ženě na krk. „Už jsi to někdy dělal s kripem? Já ne. Vždycky jsem si říkal, jaké by to bylo.“

Řidič přistoupil blíž. „Já –“

Žena se narovnala. Otočila se do strany. Pozvedla zbraň. A střílela spolujezdce do obličeje. Odletěl mu vršek lebky. Jednu chvíli tam byl a hned vzápětí se proměnil v růžovou mlhu vznášející se ve vzduchu. K zemi se snesla prázdná baseballová čepice. Tělo se skácelo na záda. Jedna ruka zůstala vystrčená, otočila se a plácla při pádu řidiče do stehna. Krk klepl o otevřené dveře džípu.

Řidič sáhl po pistoli. Pravou rukou ji uchopil. Začal ji vytahovat z opasku. Podařilo se mu vytáhnout tři čtvrtiny. Potom se pokusil pistolí použít. Což byl předčasný tah. Lajdácká chyba. Hlaveň stále trčela

v opasku. Řidiči sjela ruka z rukojeti. Pistole zůstala nevyváženě viset. Otočila se a vypadla. Řidič ji zkusil chytit. A hmátl vedle. Předklonil se, začal škrábat zuřivě v prachu a potom si všiml ženiny zbraně. Její hlaveň se pohybovala. Směrem k jeho obličejí. Řidič přestal hrabat. Odskočil dozadu. Schoval se za ženin džíp. Popolezl dva metry k silnici a potom se vymrštil na nohy. Dal se do běhu. Žena se otočila na sedadle. Nadechla se. Namířila. A pak zmáčkla spoušť. Náboj musel proletět těsně kolem řidičova pravého ucha. Řidič sebou hodil doleva a dvakrát se přetočil. Žena vystoupila z džípu. Obešla jeho zadek. V tu chvíli jsem si poprvé všiml, že dává přednost levé noze. Počkala, až se řidič zase postaví, a opět vystřelila. Tentokrát náboj málem utrhł levé ucho. Řidič se vrhl opačným směrem a začal se jako had plazit po zemi.

„Nechte toho.“ Žena zněla, jako by jí docházela trpělivost.

Řidič pokračoval v plazení.

„Další náboj nemine,“ přislíbila žena. „Ale také vás nezabije. Přetne vám míchu.“

Řidič se převalil na záda, jako by ho to mohlo ochránit. Zakopal několikrát nohama, jako by chtěl plavat. Ta snaha byla marná. Zvířil spoustu prachu, ale podařilo se mu posunout jen o pár centimetrů. Pak mu ochably ruce a nohy. Hlava mu padla na zem. Zavřel oči. Chvíli tam jen tak ležel a zhluboka dýchal. Potom se posadil a napřáhl před sebe ruce, jako by odháněl nějakého neviditelného démona.

„Pojďme si promluvit.“ Měl roztřesený, pisklavý hlas. „Nemusí to takhle skončit. Můj partner. Hodím to na něj. Řeknu šéfovi, že celou tu věc narafičil. Přijeli jsme sem, nikdo jiný se neukázal, partner na mě vytáhl zbraň, protože zrádce byl celou dobu on – ale já jsem byl rychlejší. Máme tělo. To je přece důkaz. Co jiného ještě potřebujeme?“

„Vstaňte.“

„Bude to fungovat. Prodám to. Slibuju. Jenom mě nezabíjejte. Prosím.“

„Vstaňte.“

„Nerozumíte tomu. Mám –“

Žena pozvedla zbraň. „Vstaňte, nebo vám ustřelím nohu. Schválně jak se vám bude líbit, když vám budou říkat kriplice.“

„Ne, prosím!“ Muž se vyhrabal na nohy.

„Ustupte.“

Muž udělal krok. Malý.

„Dál.“

Muž udělal další krok. Tím se dostal mimo dosah pro případ, že by byl natolik hloupý, že by se pokusil o ránu nebo kopanec. Zůstal stát s přitisknutými kotníky a rukama přimáčknutýma těsně k tělu. Byl to zvláštní postoj. Připomínal mi tanečníka, kterého jsem viděl před lety tančit pro peníze na ulici v Bostonu.

„Výborně. Takže. Chcete, abych vás nechala naživu?“

„Ano, ano.“ Řidič kýval hlavou jako okrasná panenka. „Ano, chci.“

„Dobře. Jsem to ochotná udělat. Ale nejdřív budete muset udělat něco vy pro mě.“

„Cokoliv.“ Řidič dál přikyvoval. „Cokoliv si přejete. Stačí říct.“

„Povězte mi, kde je Michael.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

MUŽ PŘESTAL POHYBOVAT HLAVOU. Přestal mluvit. Nohy držel stále přitisknuté k sobě. Ruce stále k tělu. Jeho postoj stále působil podivně.

„Povězte mi, kde najdu Michaela. Když mi to nepovíte, zabiju vás. Ale ne rychle jako vašeho kamaráda. Kdepak. Vůbec ne tak rychle.“

Muž neodpověděl.

„Už jste viděl někoho s prostřeleným břichem?“ Žena namířila demonstrativně na žaludek. „Jak dlouho umíral? Svíjel se celou dobu v bolestech?“

„Ne.“ Muž zavrtěl hlavou. „Nedělejte to. Všechno vám povím.“

Pak jsem pochopil, proč vypadá tak divně. Mohly za to jeho ruce stále přitisknuté k tělu. Jednu měl otevřenou. Levičku. Pravičku však měl sevřenou. Zápěstí ohnuté dozadu. Něco držel a snažil se tu skutečnost zatajit. Chtěl jsem vykřiknout varování, ale nemohl jsem. Ženě by v ničem nepomohlo, kdybych ji právě v ten okamžik vytrhl ze soustředění.

„Tak bude to?“ V hlase jí stále zazníval ostrý podtón.

„Takže kde je Michael. Dobře. Je to trochu komplikované, ale nachází se –“

Muž trhl pravičkou. Otevřel prsty a hodil ženě do obličeje hrst hrubého písku. Žena zareagovala rychle. Zakryla si oči levou rukou a otočila se na zdravé noze. Vyhnula se nejhoršímu oblaku. Ale ne samot-

nému muži. Muž se vrhl dopředu, odhodil jí do strany ruku a vrazil jí ramenem do hrudi. Byl jen o několik centimetrů vyšší, ale nejméně o čtyřicet kilo těžší. Žena se zapotácela. Neudržely ji nohy a spadla na záda. Stále držela zbraň. Pokusila se ji zvednout, ale muž k ní přiskočil a šlápl jí na zápěstí. Žena se nevzdala. Muž přišlápl ještě víc. A ještě víc, dokud žena frustrovaně nevykřikla a nepustila zbraň. Muž ji odkopl, rozkročil se nad ženou a zůstal nad ní stát.

„Tak co, kripole? Řekl bych, že jsme si vyměnili role, ale to by nebyla tak úplně pravda, protože já mám na rozdíl od vás pořád dvě nohy.“

Žena nehybně ležela. Postavil jsem se. Muž byl otočený zády ke mně. Necelých patnáct metrů daleko.

„Můj kamarád s vámi měl plán.“ Muž začal zápolit s kalhotami. „Bylo to něco jako poslední přání. Mám pocit, že bych ho měl splnit. Jednou jemu. Jednou sobě. Možná víckrát, jestli se vám to bude líbit.“

Vylezl jsem z příkopu.

„Pak vás zabiju.“ Muž si vytáhl opasek a odhodil ho stranou. „Možná vás střelím do břicha. Uvidíme, jak dlouho budete umírat.“

Vydal jsem se k nim.

„Mohlo by to trvat hodiny.“ Muž si začal rozepínat poklopec. „Dokonce celou noc. Dendonckerovi by to nevadilo. A bude mu jedno, v jakém stavu vás předám. Hlavně že budete mrtvá.“

Přinutil jsem se zpomalit. Nechtěl jsem, aby mě prozradily kamínky.

Žena se trochu posunula a pak natáhla paže po stranách těla. „Takže víte o mé noze. Zasloužil byste si zlatou hvězdu za pozorovatelské schopnosti. Ale kolik toho víte o titanu?“

Muž přestal hýbat rukama.

Dostal jsem se k asfaltu na opačné straně vozovky.

„Je to velice zajímavý kov.“ Žena se zapřela dlaněmi o zem. „Velice pevný. Velice lehký. A velice tvrdý.“

Žena vyšvihla pravou nohu, ohnula ji v koleni a napálila protézu muži do rozkroku. Podařil se jí krásný zásah. Přímo do černého. Plnou silou. Jednoznačně. Nestálo mu nic v cestě. Muž zaječel, zalapal po dechu a zřítíl se dopředu. Přistál obličejem v prachu. Žena se přetočila na bok a jen tak tak se vyhnula tomu, že ji muž zalehne. Ještě se něko-